

RESSAM LEYLEK

İÇİNDEKİLER

RESSAM LEYLEK

ç

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman için-de, kalbur saman içinde. Bir zamanlar bir res-sam leylek varmış. Fakat bu leylek farklı bir ressammış.

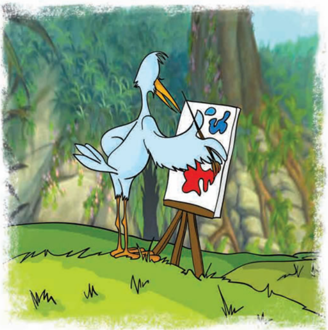

Gittiği yerler ya bataklıklar olurmuş ya da atık su kenarları veya çöplükler.

Hayvanlar buna pek şaşırır, leylekler ailesinden böyle bir ressam çıkması onlara pek garip gelirmiş. Bir de bataklık kenarlarında ve

çöplüklerde dolaşan, ressam olunca şaşkınlık-
larının derecesini siz düşünün.

Bir gün tavşan Uzun Kulak, Kara Karga ve Obur Balıkçıl onu takip etmişler. Ressam leylek tuvalini, boyalarını yanına alarak yola çıkmış. Onlar leyleği merakla takip etmişler.

Ressam leylek bir çöplük kenarına gelince durmuş. Hepsi küçük bir tepenin arkasında gizlenmiş. Uzaktan onu izliyorlarmış.

Ressam leylek sehpasını kurmuş, tuvalini yerleştirmiş. Sonra boyalarını almış. Tüplerden bazılarını palete sıkmış. Fırçasıyla bazı boyaları diğerleriyle karıştırmış.

Bütün bunlardan sonra hemen resim yapmaya başlamamış. Ne yapmış dersiniz? Çantasını açmış ve içinden bir şey çıkarmış.

Hayvanlar dikkatli bir şekilde ona bakıyorlarmış. Ama görünmemeye de özen gösteriyorlarmış. Ressam leylek çantasından çıkardığı

aleti temiz bir yere koymuş. Sonra çöplük içinden bazı parçalar almış. Ardından aldığı parçaları mikroskop'un merceğinin önüne yerleştirmiş. Onu izleyen hayvanlar:

– Bu ne yapıyor, anlayanınız var mı, diye birbirine sormuşlar.

Hepsi dudak bükmüşler. Bu işten bir şey anlamadıklarını söylemişler. Uzun Kulak arkadaşlarına:

– Yahu bu ressam mı? Yoksa bilim adamı mı, diye sormuş.

Kara Karga:

– Vallahi ben bu işten bir şey anlamadım, demiş.

Obur Balıkçıl:

– Doğrusu ben de anlamadım, diye fikrini söylemiş.

Onlar fısıl fısıl konuşa dursunlar. Öte tarafta Ressam leylek mikroskopla gördüğü şeyleri bir bir tuvaline çizip boyuyormuş.

Gözetleyen hayvanlar, şaşkınlıkları bir kat daha artarak onu seyrediyorlarmış.

“Biraz sonra kirli, çirkin bir şey ortaya çıkacak.” diye de gülüyorlarmış.

Ressam leylek birkaç saat hep böyle çalışmış. Bir mikroskop’a gözünü dayıyor, bir tuvalin başına geçip resim yapıyormuş. Bir taraftan da takır takır sesler çıkararak leylekler ailesinin şarkılarından söylüyormuş.

Uzun Kulak, Kara Karga ve Obur Balıkçıl’ın şaşkınlığı daha da artmış. Çünkü şimdiye dek böyle çöplükte eşinen bir ressama hiç rastlamamışlar. Hele bir de kendinden geçercesine şarkı söyleyen ve yaptığı işten hoşnut olan garip çöplük ressamıyla. Leylek birkaç saat sonunda resmini bitirmiş ve oradan ayrılmış. Onlar gizli gizli onu takip etmişler. Bir tek dilekleri varmış şimdi. O da leyleğin

yaptığı resmi görmek. Yolda giderken Uzun Kulak diğerlerine:

– Arkadaşlar, bırakın onun ardından gitmeyelim. Yeteri kadar bu saçma şeylerle vakit geçirdik, demiş. Resmi görsek görmesek ne

olacak. Mutlaka çirkin bir şeydir!

Kara Karga:

– Olsun, bu kadar yol teptik. Bunca zahmete girdik. Artık o resmi görmeden geri dönmeyelim, demiş.

Obur Balıkçıl da Kara Karga'yla aynı fikirdeymiş.

– Birkaç saatimiz bu uzun bacaklı, uzun gagalı hayvanın peşinde geçti. Şimdi tam işi sonuçlandıracakken çekip gitmek doğru olmaz, diye fikrini diğerlerine söylemiş.

– Pekâlâ, demiş Uzun Kulak. Madem ikiniz de böyle düşünüyorsunuz, ben de size uyarım.

Beraberce ressam leyleği takip etmişler. Leylek ormanın kenarında bir miktar dinlenmek için durmuş. Yaptığı resmi de yanına koymuş.

Böyle dinlenirken zavallının uykusu gelmiş. Üç-dört saat bir tuvalin başında resim yapmak kolay mı? Kim olsa öyle bir uğraşın

sonunda yorulur. Biraz sonra leylek derin bir uykuya dalmış. Hatta horlamaya başlamış.

Onlar bu uykuyu fırsat bilmişler ve yavaşça onun yanına gelmişler. Onu uyandırmamak için hiç konuşmuyorlarmış. Tam tuvalin yanına geldiklerinde şaşkınlıktan neredeyse bağıracaklarmış. Gördükleri resim onları iyice şaşırtmış. Hatta tavşan bu güzel resim karşısında hayretten bağırmamak için ağzını tutmuş.

Kara Karga'nın gözleri iri iri açılmış ve resimden başka bir şeye bakamıyormuş. Hele Obur Balıkçıl. Bunca sene bataklıklarda, gerektiğinde atık sularda avlanmasına rağmen böyle bir şey görmediğini düşünmüş.

Büyük bir hayranlık ve şaşkınlık içinde, leylek uyanmadan, oradan uzaklaşmışlar. Giderlerken birbirlerine:

– Tablonun harikülâde olduğunu söyleyip durmuşlar. Görmüş oldukları çirkinliklerin içinde bile böyle güzel renk karışımları olması onları oldukça etkilemiş.

Atık suların içindeki gökkuşağına benzeyen şekiller ve renkler onları büyülemiş. Çıplak gözle görülmeyen bu güzellikleri leyleğin fark etmesi de çok hoşlarına gitmiş.

Bu konuyu diğer dostlarına anlatmak için koşa koşa oradan uzaklaşmışlar. Ama yolda giderlerken gördükleri çamur, çöp veya atık suların bile gizli güzelliğini düşünmeden edememişler.

MARİFETLİ BALIKÇIL

O gün pek açtı. Bir yem bulabilmek için oldukça uğraştı. Ama boşuna. Bir tek lokma girmedi boğazından. Akıllı olmak yetmiyordu

karın doyurmaya. Bilgi de gerekiyordu, belki tecrübe de.

Ama onda bunlardan hiçbiri yoktu. Ne aklı vardı düşünüp bir yiyecek bulsun. Ne bilgisi ne de tecrübesi.

Böyle üzgün üzgün dolaşıyordu kumsalda.

Kumsal bazen midye kabuklarıyla dolup taşardı. O bazen bu midye parçacıklarının

içindeki kalıntılarla idare ederdi. Ama bugün onlardan da eser yoktu işte. Kumlar üstünde bir tek yiyecek de yoktu.

Ne yapmalıydı. Bunu bilmiyordu. Bir müddet dolaştı. Fakat boşunaydı. Dolaşmak çözüm değildi açlığa.

Bir ara ileride bir kuş görür gibi oldu. Baktı bu bir balıkçıl kuşuydu. Onu takip etti. Adım adım izledi. Ne yapıyordu bu kuş? Nasıl

besleniyordu? Belki de ondan bir yöntem öğrenir, bir bilgi edinirdi.

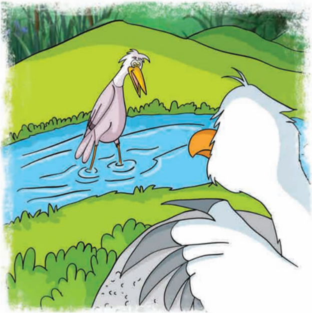

Balıkçıl kuşu karşı yamaca doğru yürüdü. Bir şeyler arar gibiydi. Evet bir ara aradığını bulmuş gibi sevindi. O ise bir kayanın ardından olan biteni izliyordu.

Balıkçıl kuşu yerden bir şey aldı. Bu neydi acaba? Bir yemdi. Balıkçılın bunu ne yapacağını çok merak etti? Eğer bunu yemeye kalkarsa çok

acayip olurdu. Çünkü bu çok küçük bir parça idi. Koskoca balıkçıl kuşu bu tane ile doymazdı.

Balıkçıl yavaş yavaş az ötedeki dereye doğru ilerledi. O da yürüdü ardından. Ne yapacağını merak ediyordu bu kuşun. Balıkçıl

dereye vardığında gagasındaki yemi suya bıraktı. Ama bunu dikkatli yaptı. O, şaşkın bakışlarla balıkçılı izliyordu. Balıkçılın bulduğu taneyi suya bırakmasını bir türlü anlayamadı. Bu hayvan herhâlde aç değildi. "Baksana," dedi kendi kendine. "Bulduğu yiyeceği suya bıraktı."

Ama işin aslı öyle değildi. Balıkçıl yiyeceği suya bıraktıktan sonra bir kenara çekilip beklemeye başladı. Ama gözleri sudaydı. Bir ara sudaki yiyeceğe doğru bir yılan balığının yaklaştığını gördü. Bir çirkin ötüşle yılan balığını korkuttu balıkçıl. Yılan balığı bu korkunç sesten ürktü ve yiyeceği bırakıp kaçtı. Ne yapıyordu bu kuş. Bir türlü aklı almadı. Ama biraz sonra işin sırrını anladı. Semiz bir balık

biraz sonra yılan balığının bırakıp kaçtığı yiyeceğe yaklaştı. Balıkçılın gözleri parladı. Balık yiyeceği alıp gidecekti ki balıkçıl birden atıldı ve balığı tuttu. Birkaç hareketle onu tam gagasına yerleştirdi ve sonra midesine indirdi.

O, hâlâ şaşkın şaşkın bakarak olan biteni anlamaya çalışıyordu. Böylesine bir avlanma şeklini daha evvel hiç görmemişti. Gözleri parladı. Bu ne güzel bir metottu. Bunu o da denemeliydi. Oradan gizlice uzaklaşırken hâlâ aklına sığdıramadığı bu avlanma şeklini düşünüyordu.

Balıkçıl gibi, akılsız şuursuz bir kuşun böylesine güzel bir avlanma şekli bulması olsa

olsa Allah'ın ona bir lütfu olabilirdi. Bunun başka türlü bir açıklaması olamazdı.

Tekrar sahile döndü. Denizin üstünde güneşin altın ışıkları dans ediyordu. O yavaş yavaş suya yöneldi ve avlanmak için bir fırsat aradı.